

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/305/2018
Identifikačné číslo spisu:	1390899787
Dátum vydania rozhodnutia:	29.09.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:1390899787.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ RNDr. N. T., bytom v H., I. XX, zastúpeného JUDr. Petrom Muriňom, Csc., advokátom so sídlom v Bratislave, Žarnovická 1, 2/ RNDr. U. Y., bytom v H., M. XX, 3/ RNDr. N. R., bytom v H., F. XX, 4/ RNDr. D. M., bytom v H., H. XX, 5/ Ing. C. D., bytom v H., N. XX, 6/ RNDr. D. N., bytom v H., Q. XX, 7/ RNDr. C. C., CSc., bytom v H., G. XX a 8/ RNDr. N. Y., bytom v H., W. 8, proti žalovanému Slovenskému hydrometeorologickému ústavu, so sídlom v Bratislave, Jeseninova 17, IČO: 156884, zastúpeného: JUDr. Michalom Mudrákom, advokátom so sídlom v Bratislave, Hurbanovo námestie 1, o vyplatenie autorskej odmeny, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 11C/145/1990, o dovolaní žalobcu 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. októbra 2017 sp. zn. 3Co/118/2012, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 25. októbra 2017 sp. zn. 3Co/118/2012 vo vzťahu k žalobcovi 1/, v celom rozsahu z r u š u j e a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 15. novembra 2011 č. k. 11C/145/1990-738 rozhodol tak, že:
 - I. Žalovaný je povinný žalobcovi 1/ sumu 1.194,98 €, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol.
 - II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 2/ sumu 1.062,21 €, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol.
 - III. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 3/ sumu 863,04 €, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol.
 - IV. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 4/ sumu 663,88 €, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol.
 - V. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 5/ sumu 1.062,21 €, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol.
 - VI. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 6/ sumu 863,04 €, a to do troch dní od právoplatnosti

rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol.

VII. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 7/ sumu 663,88 €, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol.

VIII. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 8/ sumu 265,55 €, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku sa návrh zamietla.

IX. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcom 1/ až 8/ spoločne a nerozdielne trovy konania v sume 6.638,78 eur.

1.1. Súd prvej inštancie v zmysle § 226 O.s.p. viazaný právnym názorom odvolacieho súdu po doplnení dokazovania a zistení, že žalobcovia 1/ až 8/ boli vyslaní na inštalovanie programu do NDR ako pracovníci žalovaného, konštatoval, že dielo bolo dané na použitie žalovaným. V danom prípade sa žalobcovia, hoci deklarovali porušenie ich autorských práv, nedomáhali sankcie za porušenie autorského práva v zmysle ustanovenia § 32 autorského zákona, návrhom na začatie konania sa však domáhali vyplatenia autorskej odmeny za použitie diela. Súd prvej inštancie sa preto zamerl na stanovenie výšky autorskej odmeny, pričom podľa právneho názoru odvolacieho súdu nie je možné hodnotu diela určiť cenou tak, ako to navrhujú žalobcovia, cenou za ktorú mali byť realizované hospodárske zmluvy, ale je potrebné prihliadnuť na spoločenský význam diela, jeho prínos a zohľadniť náklady žalovaného, ktorý umožnil žalobcom vytvoriť dielo.

1.2. Konštatoval, že neprihliadal na závery znaleckého posudku Ing. Juraja Antalíka, nakoľko vo svojom vyjadrení z 22. októbra 2002 uviedol, že jeho úlohou nebolo stanoviť autorskú odmenu, ale vyjadriť sa k nej. Súd prvej inštancie sa priklonil k záveru znalca, že autorská odmena za šírenie programu by sa mala pohybovať na úplne spodnej strane odhadnutého intervalu, teda na úrovni 5 % z hodnoty počítačového programu (teda 5 % zo sumy 4.000.000 Kčs, čo predstavuje 200.000 Kčs).

1.3. Nakoľko majetkové právo na autorskú odmenu je deliteľné a žalobcovia si vyčíslili presné percentuálne podiely na autorskej odmene, súd prvej inštancie priznal výšku autorskej odmeny jednotlivo, vo výške nimi uplatneného podielu a vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobcovia si uplatnili návrhom na začatie konania aj zaplatenie úrokov z omeškania. Súd prvej inštancie poukázal na to, že autorský zákon neupravuje subsidiárne použitie Občianskeho zákonníka a samotný autorský zákon úroky z omeškania ako inštitút nepozná, súd prvej inštancie zamietol návrh na zaplatenie úrokov z omeškania, ako návrh nemajúci oporu v zákone.

1.4. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p., podľa ktorého aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia. Konštatoval, že v prejednávacom prípade boli žalobcovia zastúpení zástupcom, ktorý v čase udelenia plnej moci nebol advokát a sám sa v priebehu konania vyjadril, že žalobcov zastupuje ako zvolený zástupca. Po zmene, keď bol zapísaný do zoznamu advokátov, zvolený právny zástupca nepredložil súdu plnú moc, ktorá by ho oprávňovala v konaní zastupovať navrhovateľov ako advokát, preto mu súd prvej inštancie nepriznal náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcov 1/ až 8/ rozsudkom z 25. októbra 2017 sp. zn. 3Co/118/2012 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania zmenil tak, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcom 1/ až 8/ spoločne a nerozdielne trovy konania vo výške 6.638,78 €, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Vo zvyšnej napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Žalovanému priznal proti žalobcom 1/ až 8/ nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Uviedol, že súd prvej inštancie v rozhodnutí dostatočne a presvedčivo zdôvodnil myšlienkový postup vedúci ho k záveru o tom, že žalobca 1/ je jedným zo spoluautorov počítačového programu pre fungovanie meteorologického systému. Pokiaľ ide o námietky žalobcu 1/ týkajúce sa nepriznania úrokov z omeškania, odvolací súd konštatoval, že žalobca 1/ si v danej veci uplatňuje nároky na autorskú odmenu, súvisiace s vytvorením počítačového programu pre fungovanie meteorologického systému ARMS a s tvrdeným porušením jeho autorských práv, ku ktorému malo dôjsť pred rokom 1990, kedy pre ochranu autorských práv platil zákon č. 35/1965 Zb. o literárnych, vedeckých a umeleckých dielach, ktorý neobsahoval ustanovenie umožňujúce subsidiárne použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka (a teda ani ustanovenia § 121 ods.3, § 517 citovaného predpisu). Počnúc 1. januárom 2004 je

účinný zákon č. 618/2003 Z. z. o ochrane autorských práv, z ktorého ustanovenia § 87 ods. 2 vyplýva, že ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred nadobudnutím jeho účinnosti; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa však posudzujú podľa doterajších predpisov. Citované ustanovenie je prechodným (intertemporálnym) ustanovením, ktorým je určená zásada tzv. nepravej spätnej retroaktivity znamenajúca, že nová zákonná úprava autorských práv realizovaná zák. č. 618/2003 Z. z. sa použije odo dňa účinnosti tohto zákona aj na právne vzťahy vzniknuté pred 1. januárom 2004. Vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa však posudzujú podľa doterajších predpisov, t.j. v danom prípade podľa ustanovení zákona č. 35/1965 Zb. (tak ako to správne urobil súd prvej inštancie).

2.2. Odvolací súd konštatoval, že obsahu spisu v danej veci vyplýva, že žalobcovia 1/ až 8/ udelili podľa § 28 ods. 2 O.s.p. všeobecnú (pre celé konanie) písomnú plnú moc z 10. novembra 1992 - čl. 105 spisu JUDr. Petrovi Muriňovi, CSc. ako zástupcovi - fyzickej osobe. Z obsahu spisu nevyplýva, že túto plnú moc v priebehu konania odvolali a JUDr. Petrovi Muriňovi CSc. podľa § 25 ods.1 O.s.p. udelili plnomocenstvo na zastupovanie v konaní v postavení advokáta. Vychádzajúc z uvedeného, pri zohľadnení, že ustanovenie zástupcu v občianskom súdnom konaní je v dispozičnej právomoci účastníka konania, je bez významu to, že v priebehu konania bol JUDr. Peter Muriň CSc. je v písomných rozhodnutiach súdu nesprávne označovaný ako zástupca - advokát. Na základe uvedeného, kedy tento nedostatok vytýkaný v rozhodnutí súdu prvej inštancie nebol zástupcom žalobcov 1/ až 8/ odstránený ani v priebehu odvolacieho konania, je podľa odvolacieho súdu rozhodnutie súdu prvej inštancie o nepriznaní náhrady trov právneho zastúpenia žalobcom 1/ až 8/ vecne a právne správne. K zmene rozhodnutia súdu v uvedenej časti postupom podľa § 388 CSP odvolací súd pristúpil len v záujme formálnej správnosti tohto výroku, v ktorom absentuje uvedenie lehoty na plnenie povinnosti uloženej žalovanému (§ 160 O.s.p., resp. od 1. júna 2016 § 232 CSP).

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca 1/ dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Namietal, že odvolací súd bezprecedentne neuznal zástupcu žalobcu 1/ za advokáta, a to aj napriek tomu, že v súdnom spise zástupca žalobcu 1/ je označovaný ako právny zástupca, čo v žargóne sudcov znamená advokát. Navyše má za to, podľa § 90 ods. 2 CSP mal odvolací súd vyzvať odvolateľa na zvolenie si advokáta a určiť mu na tento úkon primeranú lehotu. Žalobca nebol od 1. júla 2016 do 25. októbra 2017 (deň rozhodnutia odvolacieho súdu) v odvolacom konaní zastúpený v súlade s kogentným ustanovením § 90 ods. 1 CSP, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil odvolateľovi, aby uskutočňoval jeho procesné práva v takej miere, že to malo za následok porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Ďalej namietal nesprávne právne posúdenie odvolacieho súdu ohľadom nepriznania časti autorskej odmeny, nepriznania úrokov z omeškania s nevyplatením autorskej odmeny a nepriznania súdnych trov zastupovania advokátom.

4. Žalovaný vo vyjadrení k podanému dovolaniu navrhol dovolanie odmietnuť.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (ďalej len „dovolací súd“ resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je podané dôvodne.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Žalobca 1/ prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým

sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Citované ustanovenie zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

9. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*). Judikatúra ESLP síce nevyžaduje, aby na každý argument strany bola v odôvodnení rozhodnutia súdu daná odpoveď, trvá však na tom, že ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď súdu práve na tento argument (*Ruiz Torija c. Španielsko* z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, *Hiro Balani c. Španielsko* z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, *Georgiadis c. Grécko* z 29. mája 1997, *Higgins c. Francúzsko* z 19. februára 1998).

10. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

11. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci

využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

12. Dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v preskúmvanej veci nie je možné považovať za súladné s vyššie uvedenými kritériami, keď toto je nedostatočné, závery odvolacieho súdu nemajú dostatočnú oporu v zistení rozhodujúcich skutkových okolností a ani právne posúdenie nemožno považovať za konzistentné a komplexné, zohľadňujúce všetky relevantné okolnosti prejednávanej veci.

13. Odvolací súd dospel k záveru, žalobca 1/ nebol v odvolaní zastúpený advokátom a tak nepriznal odvolateľovi náhradu súdnych trov zastupovania advokátom. Právny zástupca žalobcu 1/ však v čase podania odvolania advokátom bol a navyše podľa § 90 CSP strana v spore pred súdom zastúpená advokátom musela byť, nakoľko v uvedených konaniach sa vyžaduje povinnosť obligatórneho zastúpenia.

14. V zmysle ustanovenia § 90 ods. 1 CSP strana musí byť zastúpená advokátom v sporoch vyvolaných alebo súvisiacich s konkurzom a reštrukturalizáciou, v sporoch z ochrany hospodárskej súťaže, v sporoch z nekalého súťažného konania, v sporoch z ohrozenia alebo porušenia práva na obchodné tajomstvo a v sporoch súvisiacich s ochranou práva duševného vlastníctva. To neplatí, ak je a/ stranou fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b/ stranou právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Podľa § 90 ods. 2 CSP ak si strana nezvolí advokáta ani v primeranej lehote určenej súdom, na jej úkony sa neprihliada; o tom súd stranu poučí.

15. Najvyšší súd poukazuje na to, že nie je na mieste reštriktívny výklad ustanovenia § 90 ods. 2 CSP, ale naopak extenzívny výklad, pričom odvolací súd tak nepostupoval. Ak neakceptoval právneho zástupcu žalobcu 1/ v odvolacom konaní ako advokáta, nemal akceptovať ani ním podané odvolanie, nakoľko by tým pádom išlo o odvolanie podané neoprávnenou osobou.

15.1. Obligatórne zastúpenie je procesnou podmienkou na strane strán sporu. V prípade jej nesplnenia dochádza k vade konania, ktorá je však odstrániteľná. Ak takúto vadu súd v konaní indikuje, musí využiť postup podľa ustanovenia § 161 ods. 3 CSP, „Ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý možno odstrániť, súd urobí vhodné opatrenia na jeho odstránenie. Pritom spravidla môže pokračovať v konaní, ale nesmie vydať rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Ak sa nepodari nedostatok procesnej podmienky odstrániť, súd konanie zastaví.“ V prípadoch obligatórneho zastúpenia podľa ustanovenia § 90 CSP sa vhodným opatrením rozumie výzva súdu strane, ktorá nie je zastúpená, aby si v primeranej lehote zvolila zástupcu. Súd musí v tomto prípade najneskôr s výzvou poučiť stranu aj o tom, že v prípade, že si advokáta v určenej lehote nezvolí, nebude na jej úkony prihliadať, čo explicitne vyplýva z ustanovenia § 90 odsek 2 CSP, „Ak si strana nezvolí advokáta ani v primeranej lehote určenej súdom, na jej úkony sa neprihliada; o tom súd stranu poučí.“

15.2. V prípade, že si strana v súdom určenej lehote advokáta dodatočne zvolí a preukáže túto skutočnosť súdu formou písomného splnomocnenia, bude súd nedostatok procesnej podmienky považovať za odstránený. V takomto prípade bude prihliadať aj na tie úkony, ktoré strana urobila ešte v čase trvania nedostatku obligatórneho zastúpenia. Prihliadať bude na tieto úkony však iba v takom prípade, že si strana dodatočne zvolila zástupcu v súdom určenej lehote. Ak by strana odstránila nedostatok tejto procesnej podmienky, avšak až po uplynutí lehoty na zvolenie si zástupcu, na úkony urobené voči súdu pred vznikom zastúpenia sa nebude prihliadať.

16. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, v dôsledku čoho je potrebné konštatovať, že zo strany odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces žalobcu 1/ v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Táto skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd dovolaním napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne. Preto dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil v celom rozsahu vo

vzťahu k žalobcovi 1/, ktorý podal dovolanie (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

17. Vzhľadom na dôvod zrušenia napadnutého rozsudku dovolací súd nepristúpil k posúdeniu opodstatnenosti ďalšej argumentácie žalobcu 1/. Postupoval v súlade s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, ktorá sa ustálila na názore, že v prípade dôvodne namietanej vady zmätočnosti ide o procesnú nesprávnosť, pri ktorej je predčasné podrobiť napadnuté rozhodnutie meritórnemu dovolaciemu prieskumu (1Cdo/166/2017, 2Cdo/88/2017, 3Cdo/146/2018, 4Cdo/191/2018, 5Cdo/29/2016, 8Cdo/70/2017). Z dôvodu, že konanie bolo zaťažené vadou podľa § 420 písm. f/ CSP, pre ktorú bolo potrebné rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť, dovolací súd sa v ďalšom už nezaoberal žalobcom 1/ namietanou prípustnosťou dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

18. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania bude rozhodnuté odvolacím súdom prvej inštancie v novom rozhodnutí vo veci samej v súlade s ustanovením § 453 ods. 1, 3 CSP.

19. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.